

Un număr vechi 7 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE — SOCIOLOGIE

Director: N. C. SCHINA

COMITETUL :

GR. CONDURATU
Consilier la Curtea de Apel
din BucureștiV. ANGHELOVICI
Dr. în Drept din Paris
Judecător Tribunalul IlfovALEX. CERBAN
Dr. în Drept din Paris
Profesor UniversitarALFRED JUVARA
Dr. în Drept din Paris
Avocat

Secretar de Redacție: E. C. DECUSARA, Dr. în drept din Paris, Șeful Statisticii Judiciare

ABONAMENTUL

Un an p. Bănci, Case Comerc. și Autorit. 200 lei

„ Magistrat și Avocați . . . 120 „

6 luni prețul cel de sus pe jumătate

APARE ODATA PE SĂPTĂMÂNĂ
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5
Lângă Palatul Justiției
— TELEFON 13/29 —

Rugăm pe d-nii magistrați și avocați a ne trimite scris pe câte o pagină, descifrabil, hotărârile instanțelor judecătorești care rezolvă chestiuni de drept discutabile, pentru a le putea publica în Curierele Judiciare. Cele mai importante vor fi publicate însoțite de note.

SUMAR

— Solemnitatea dela Inalta Curte de Casație și discursurile pronunțate cu ocazia depunerii jurământului de către d-nii: Marinescu, ca președinte și Oscar N. Nicolescu, Consilier;

— Impunitatea tainicilor luări. Art. 307 c. penal (urmare) de d. av. Vintilă Dongoroz;

JURISPRUDENȚA:

— Curtea de Casație s. III: Ministerul de Război cu Ion E. Vasiliu. (Recurs în Casație în materie administrativă. Revizuire. Admisibilitate).

— Curtea de apel Constanța: Calfaiani cu Grigoriu, Menachim ș. a. (Dacă proprietarul poate fi silit manu militari a preda chiriei folosința imobilului închiriat?);

— Tribunalul Ilfov s. IV c. cor.: Al. Popescu-Necșescu cu Col. C. Tănăsescu. (Dacă prejudiciile morale pot fi reparate bănește?); cu o Notă de d. profesor Al. Beran;

— Idem: Ludmila Pieski și alții, cu I. Kruk. (În ce termen se depun motivele de casare la Tribunal în materia decretului-legi asupra chiriilor?) cu o Notă de d. av. Al. Veleșcu;

— Comisia arbitrală a ocol 4 din Buc.: J.ques Blumenfeld Florian c. Jeaneța Grunberg (Dacă coproprietarul poate intenta acțiune în evacuarea chiriei pe temeiul art. 5 al. 3 al decretului-legi 1420/920?);

— Tribunalul civil din Agen: (Dacă imobilul doțat se poate instraina pentru reparațiuni destinate a măci valoarea și veniturile soților?), cu o Notă de d. dr. Gabriel D-nișlopol.

Rezumatul jurisprudenței Curților de apel și Casație

— *Apel I:* Dacă în vânzările de bună voință pentru ieșire din inițative se poate cere numirea unui conservator-administrator?.

— *Apel II:* Dacă prezentarea actului de naștere poate face singur proba în justiție de copil legitim?.

— *Apel III:* Pact comisoris expres în contractul de locație. Neexecutarea obligației de a plăti chiria la termen. Boală. Certificat medical. Dacă constituie caz de forță majoră?.

— *Apel IV:* Divort. Pensie alimentară. Poprire. Împăcare. Încetare ipso facto a pensiunii din momentul împăcării.

— *Casație I:* 1. Canalizare. Daune rezultând din stricăciunile aduse la imobil. Acțiune introdusă în contra antreprenorului și a Primăriei. Admisibilitate. — 2. Cazurile când se pot cere în Casație suspendarea executării hotărârilor definitive. — 3. Pământ rural. Cine beneficiază de scutirea de timbru? — 4. Condițiuni cerute pentru existența retracului litigios.

— *Casație II:* 1. Dacă judecătorii asesori pot fi delegați la Curtea cu Jurați sau trasi la sorți? — 2. Caracterul și întinderea uzufructului mamei supraviețuitoare în averea minorilor — 3. Cine poate face recurs contra hotărârilor penale în materie corecțională și polițienească date în ultima instanță? Liberarea preveniților. Dreptul judecătorilor de instrucție și al instanțelor judecătorești.

— *Casație III:* Punerea la retragere a funcționarilor telegraf poștali din oficiu. Cerere de înscriere la pensie. Caracterul acestei cereri față cu recursul în contencios. Avizul comitetului administrativ. Cine trebuie să-l dea? Motivele punerii la retragere. Arătarea lor precisă în deciziunea șefului administrației.

Solemnitatea de la Inalta Curte de Casație

cu ocazia prestării jurământului d-lui Consilier Marinescu, ca președinte al secției III-a, și d-lui Prim Președinte al Curții de Apel din București Oscar N. Nicolescu, ca Consilier

Luni 22 curent a avut loc în marea sală a Secției-nilor Unite de la Inalta Curte de Casație în fața completului Curții și numeroși magistrați ai Curții de Apel și Tribunalului Ilfov, precum și a numeroși avocați ai baroului de Ilfov, depunerea jurământului d-lui Consilier Marinescu, ca președinte al secției III a Inaltei Curți în locul d-lui Dobriceanu pus în retragere pentru limita de vârstă, și a d-lui Oscar N. Nicolescu, Primul Președinte al Curții de Apel București, ca consilier în locul d-lui Marinescu, avansat președinte.

După ce s'a dat cîteze decretelor de numire, de către d-l Prim Grefier Barca, și după ce d-nii Marinescu și Nicolescu au fost introduși cu ceremonialul obișnuit și au prestat legiutivul jurământ, s'au ținut următoarele discursuri, pe cari le redăm în extenso după notele stenografice ce s'au luat:

Discursul d-lui Prim-președinte Victor Romniceanu.

Domnilor, îmi îndeplinesc o datorie exprimând în public regretele acestei Inalte Curți, eminentului magistrat și iubit coleg, care urmează să-și valorizeze drepturile sale la retragere. deși cu d-stinsele însușiri cu care este înzestrat putea să fie încă mult timp de un însemnat folos justiției.

Magistrat ferm, integru și laborios, d-l Dobriceanu a adus patriei sale mari servicii prin modul cum a înțeles să-și îndeplinească profesiunea căreia i-a consacrat un adevărat cult. Puterea logice sale, simplitatea și severitatea moravurilor, înțelepciunea hotărârilor ce pronunța, solida sa cultură juridică, munca sa perseverentă care a făcut admirațiunea noastră a tuturor, au contribuit mult la ridicarea prestigiului magistraturii și pot servi de exemplu magistratilor noștri.

Dorim acestui bun și devotat coleg ca în retragerea sa, unde îl va urma toată stima și afecțiunea noastră, să guste fără nici o tulburare acea pace desăvârșită pe care o dă conștiința datoriei înde-

plinite și care convine atât de mult firei sale calme și răbdătoare.

Domnule Președinte, după o lungă carieră pe care ați îndeplinit-o cu distincțiune în toate gradele erarhice prin care ați trecut, înaintarea d-v. ca președinte al secției III a acestei Înalte Curți este încoronarea meritată a frumoasei d-v. cariere.

Felicitându-vă călduros pentru această înaintare, sunt convins că, cu lungă d-v. experiență, cu conștiința datoriei care vă este recunoscută, cu cunoștințele juridice, cu răbdarea, tactul și blândețea caracterului d-v., secțiunea III va fi prezidată cu aceeași competență ca și în trecut.

Domnule Consilier și Onorat Coleg, îmi pare bine că am onoarea să prezidez solemnitatea intrării d-v. la Curtea de Casație.

Această intrare era de mult dorită de Înalta Curte, fiind că cu meritele și alesele calități ce posedati, ați câștigat un loc de frunte în magistratura noastră. V-ați devotat cu totul acestei nobile dar grele profesii, prin virtuțile pe cari le cere, împărțind tot timpul de care dispuneți între palatul justiției și casa d-v., ca departe de sgomotul și de distracțiunile ușoare, să puteți medita în liniște diferitele probleme juridice ce se prezintă, să găsiți soluțiunile ce trebuiau date și să redactați înși-vă deciziunile mai importante ce pronunțați, cu cea îngrijire și competență de toți recunoscute.

Astăzi când nu mai există piedica de ordin legal care s'a opus până acum la venirea d-v. între noi, și când dorința noastră este realizată, sunt interpretul sentimentelor întregii Curți felicitându-vă și exprimându-vă bucuria cu care vă primim între noi, fiind convinși că câștigăm în d-v. un eminent coleg, un distins jurisconsult, un harnic muncitor, în fine o forță nouă care va ridica și mai mult prestigiul acestei Înalte Curți.

* * *

Discursul d-lui Procuror, general N. Procopescu.

Domnule Președinte Marinescu,
Domnule Consilier Oscar Nicolescu

În numele colegilor noștri din Parchet și în numele nostru personal vă rugăm a ne permite să vă exprimăm satisfacțiunea ce noi, ca și întreaga Curte, am simțit pentru distincțiunile ce vi s'au acordat și în care vedem răsplata reală a serviciilor aduse magistraturei în lungă d-v. carieră și un indemn tinerilor magistrați pentru a vă avea ca model.

Trecutul d-voastră de muncă inteligentă, ne autoriză, și o spunem această cu plăcere, a pune cel mai mare preț pe colaborarea d-voastră la munca comună, care acum a început a deveni tot mai grea, pentru că astăzi Curtea de Casație este chemată să rezolve conflicte de interese

îndoit de numeroase ca altădată, căci îndoit de numeroasă este astăzi populațiunea României.

Sunt sigur d-le Președinte Marinescu și d-le Consilier Oscar Nicolescu, că, cu puternica d-v. personalitate veți marca cu distincțiune locurile ce sunteți chemați a ocupa în Curte, unde veți găsi fără rezervă, stima și încrederea noastră a tuturor.

Domnule Prim-Președinte,
Oaorată Înalta Curte,

Ca în orice este omenesc, și în sărbătoarea de astăzi, este o parte care îi întunecă frumusețea, este marele regret ce noi toți îl simțim prin retragerea din Curte a d-lui Președinte Alexandru Dobriceanu, care a atins limita de vârstă. Colegi avocați și în fine toți câți au avut ocaziunea să cunoască pe judecătorul Dobriceanu, trebuie să recunoaștem că pentru Curte retragerea sa este o reală pierdere. Inzestrat cu o putere de muncă în care nici unul din colegii săi nu l'a întrecut, cunoscător adânc al științei ce era chemat să aplice, Dobriceanu va avea o prea frumoasă pagină în istoria magistraturii, iar despre dânsul se va spune: „Acesta a fost un judecător“.

Recunoașterea acestor calități la un judecător în plină putere de muncă, dar pe care legea printr'o prezumțiune de oboseală îl pune la retragere, ne autoriză a constata cât de nedreaptă este această prezumțiune și de a cere celor în drept repararea pe viitor a acestei nedreptăți, care în cazul de față se traduce printr'o adevărată pagubă pentru magistratură.

* * *

Discursul d-lui Dem. I. Dobrescu, Decanul Baroului de Ilfov.

Domnule Prim-Președinte,

În numele Baroului Capitalei, felicit pe Înalta Curte de Casație pentru înaintarea noului nostru președinte și pentru primirea în sânul ei a fostului nostru Prim-Președinte al Curții de Apel din București; felicit pe cei doi înalți magistrați pentru distincția care li se face; felicit Baroul capitalei și pe toate barourile din țară pentru distincția care se face acestor doi magistrați aleși, de oarece pentru noi avocații un magistrat bun, face mai mult decât toate legile bune și rele strânse la un loc. Din experiența noastră de juristi noi știm că legea este o abstracțiune neputincioasă prin ea însăși; că legea e moartă, și că singur magistratul e viu; că legea trăiește din sufletul și inima magistratului, că un magistrat bun poate îndrepta o lege rea, dar o lege bună nu poate îndrepta pe un magistrat rău; pentru că sau magistratul cunoaște legile și atunci el cunoaște toate dificultățile și știe cum să le înconjure, pentru a eluda legea; sau nu cunoaște legile

și atunci nu cunoaște nici dificultățile lor și, înălțură legea cu brutalitatea ignorantului. Cultul legilor bune este o moștenire din vremile când legea era o poruncă divină; noi astăzi am înlocuit cultul legilor bune, prin cultul magistraților buni.

În domnia voastră, distinși magistrați înaintați, noi vedem trăind legea însăși, cum ar fi ea, dacă ea ar avea viață: mândră, pentru că ea este zeița lumii; neclintită ca o stâncă de granit, pentru că ea susține morală societății și oprește lumea de a se întoarce înapoi; cu spada ei destul de lungă pentru ca să ajungă cât de sus; independentă de orice influență, pentru că tremură înaintea conștiinței ei, care este singurul judecător al judecătorului; imparțială în lupta dintre indivizii, partidele, clasele și rasele care compun țara noastră. Magistratul este pedagogul moral al societății și la un pedagog faptele sunt la fel cu vorbele, el trăiește după cum vorbește și vorbește după cum trăiește. Domnia voastră sunteți magistrați și înăuntrul și în afară de acest templu al Justiției și oricine și oriunde, toți și peste tot, se descopăr în fața d-v. cu smerenie și își spun cu adâncă evlavie: trece un magistrat! Domnia voastră dați justiția cu o delicată amabilitate, care formează podoaba magistraturii, pentru că o magistratură nedelicată este o plantă frumoasă care nu face flori și magistratul delicat dă justiția de două ori. Domnia voastră întăriți fundamentul acestui templu al justiției, pe care se va clădi toată România nouă.

La Roma cea veche, era obiceiul să se ureze noilor împărați, să fie mai fericiți decât August și mai buni decât Căesar; noi, d-v. vă urăm să fiți tot așa de buni în viitor, cum ați fost și în trecut.

Domnule Prim-Prezident,

Baroul Capitalei își exprimă adâncă sa părere de rău, pentru retragerea la pensie, a fostului Preșident al Casei, Alex. Dobriceanu. Noi, avocații, am apreciat tot d'auna și știința și conștiința acestui magistrat de elită și singura noastră consolăre va fi, că un astfel de magistrat nu va pleca din magistratură fără să lase adânci urme de trecere sa, pentru că exemplul său a fost prea strălucit pentru ca să nu fie imitat.

* * *

Discursul d-lui Consilier Oscar N. Nicolescu.

Onorată Înaltă Curte,

Vă exprim, din toată inima, cele mai vii mulțumiri pentru primirea atât de caldă ce mi-ați făcut și pentru cuvintele atât de elogioase ce ați binevoit a-mi adresa, domnule Prim-Președinte și domnule Procuror-General. Fără îndoială, ele sunt mai presus de meritele mele reale, de personalitatea mea, dar văd întrînsele o manifestare de simpatie care mi este scumpă și care m'a mișcat și emoționat adânc.

Mă simt fericit că am cinstea de a intra în această Înaltă Curte, de a mă afla în mijlocul d-v., unde am și deosebită plăcere de a regăsi pe vechii și distinși colegi cu cari am lucrat mai mult timp la instanțele de fond, timp de care am conservat în tot d'auna cea mai dulce amintire.

Vă asigur că în limitele slabelor mele mijloace, voi căuta de a putea să conlucrez cu d-v. la opera ce această Înaltă Curte este chemată să îndeplinească.

Domnule Decan, vă exprim de asemenea, viile mele mulțumiri pentru felicitările ce ați binevoit a-mi aduce în numele Baroului de Ilfov. Baroul de Ilfov, al cărui distins reprezentant sunteți, dă în tot d'auna cel mai luminat și prețios concurs la distribuirea justiției, după cum am avut ocaziunea să constat în continuu în lunga mea carieră de magistrat și ne ajută să îndeplinim înalta dar grea misiune ce avem de a judeca pe semenii noștri.

* * *

Discursul d-lui Președinte Marinescu.

Domnule Prim-Președinte,
Domnule Procuror-General,
Domnule Decan,

Vă mulțumesc din toată inima pentru mult simțite și măgulitoare cuvinte ce mi-ați adresat.

Simt de a mea datorie ca să aduc omagiile mele predecesorului meu pentru activitatea și priceperea cu care a condus lucrările secțiunii a 3-a a acestei Înalte Curți.

Cred, domnilor, că sunt în sentimentul d-v. că inexorabila lege a punerii în retragere pentru limită la vârstă, lovește prematur pe magistratul care prin vigoarea lui fizică și intelectuală putea aduce încă reale și meritorii servicii justiției.

Mă voi sili, domnilor, ca cu concursul eminenților mei colaboratori, să mențin la același nivel prestigiul și reputațiunea acestei secțiuni, cu a cărei conducere am fost onorat de d-l Ministru al Justiției.

Profită de această solemnă ocaziune pentru a-mi arăta sentimentele ce port Corpului de Avocați. Am considerat tot d'auna că concursul lor este indispensabil la distribuirea justiției și la triumful adevărului juridic. Apostolii dreptății merită, ca și preoții dreptății, toată afecțiunea, toată considerația și toată încrederea celor care vin în contact cu dânșii.

Ca un omagiu ce trebuie adus Baroului, aș dori ca înainte de a părăsi acest măreț templu al justiției, să văd realizată dorința ce am ca afinitatea legală dintre magistratură și barou, să se transforme într-o fraternizare de fapt.

Modalitatea realizării acestei dorințe o abandon celor în drept a lua această inițiativă.

Sub impresiunea acestor vederi și sentimente, vă rog d-lor, să primiți salutul meu afectuos.

IMPUNITATEA „TAINICILOR LUĂRI“

(Art. 307 Cod. Pen.)

(URMARE)

Intr'un număr precedent*) am tratat de *lege ferenda* chestiunea tainicilor luări, astăzi o vom analiza din punct de vedere al legislațiunei actuale.

Mai întâi vom căuta să stabilim caracterul juridic al acestei dispozițiuni și apoi vom examina cari sunt delictele și persoanele cari intră în prevederile ei.

Caracterul juridic al impunității tainicilor luări poate fi foarte variat, totul depinde de felul în care se exprimă textul legii și de intensitatea acestei impunități.

Foarte mulți autori sunt de părere, că în caz de tainice luări, nu există nici crimă, nici delict și ca atare însăși expresiunea de impunitate e improprie întrucât nu poate fi vorba de nepedepsire când nu există infracțiune¹⁾.

Alți autori cred că această impunitate nu este decât o scuză absolutorie; fapta conservă caracterul delictuos, art. 380 c. p. fr. și 462 cod. pen. belg. conține chiar cuvântul de furt — însă pedeapsa este inpedecată și deci se poate zice că avem o *impunitate*, sau cum o numesc cei mai mulți autori o *imunitate*²⁾.

În fine alți autori sunt de părere că dispozițiunea relativă la tainicele luări este o excepțiune peremptorie, un fel de fine de neprimire, care împiedică nu numai pedeapsa, ci și acțiunea publică și aceasta indiferent dacă termenii legii mențin sau nu caracterul delictuos al faptei³⁾. În acest sens este art. 433 cod. Ital.

Analizând textul art. 307 din cod. nostru penal, care în partea sa finală spune: «...nu se pot socoti furturi» și legiuitorul calificând aceste fapte de tainice luări, ar urma ca din cele trei păreri, prima ar fi care să indice caracterul juridic al art. 307 din codul nostru. Însă acest articol mai spune: «...sunt supuse numai la despăgubiri civile», așa dar legiuitorul nu a paralizat orice acțiune, faptele vor putea fi aduse în discuțiune, se vor putea administra probe etc., ceva mai mult instrucțiunea va putea fi făcută și numai instanța de judecată va constata gradul de rudenie și va declara impunitatea, acordând însă despăgubirile civile.

Astfel fiind, caracterul juridic al dispozițiunei din art. 307 credem a fi cel enunțat în a doua părere, adică suntem în fața unei scuze absolute, care nu împiedică acțiunea dar care ridică orice pedeapsă.

Vom vedea mai jos ce importanță au determinarea caracterului juridic al dispozițiunei din art. 307 în privința coautorilor și complicilor.

Atât în doctrină cât și în jurisprudență este foarte discutată chestiunea privitoare la sfera de aplicațiune a impunității tainicilor luări.

Reamintim în treacăt că ceia ce a determinat pe legiuitor să edicteze impunitatea aceasta, a fost în realitate tradițiunea, deși în expunerile de mo-

tive ea este justificată pe alte considerațiuni — am tratat aceste chestiuni în prima parte a articolului nostru, ea ne va servi foarte mult pentru a vedea ce extindere se poate da art. 307 cod pen.

În primul rând vom arăta dacă acest articol se aplică și la alte infracțiuni decât furtul și în al doilea rând care sunt persoanele cari pot beneficia de impunitatea pe care o acordă.

Art. 307 este așezat în secți. I «despre furturi» din cap. II al. tit. IV din cart. II-a cod. penal, așa că după pozițiunea pe care o ocupă în cod s'ar putea spune fără șovăire că acest articol este privitor numai la furt. Însăși din termenii finali ai art. 307: «...nu se vor socoti furturi» rezultă destul de clar că impunitatea din acest text este limitată la furt. Ceva mai mult, atunci când legiuitorul a voit să extindă această impunitate, a făcut-o în mod expres, și aceasta în art. 329 cod. pen. privitor la abuzul de încredere⁴⁾.

În fața acestor argumente de text și având în vedere ca interpretarea în materie de drept penal e riguros limitată de litera legii, ar urma ca orice discuțiune să fie închisă asupra chestiunei de mai sus. Totuși atât în doctrină cât și în jurisprudență s'a căutat să se extindă sfera de aplicațiune a art. 307 la o serie întreagă de delict, extindere pe care o credem condamnată.

Unii autori⁵⁾ au susținut că această extindere trebuie să cuprindă toate crimele și delictele contra proprietății și aceasta pe motivul că art. 307 este așezat în cap. II «despre crime și delict contra proprietății»; credem că e inutil să mai insistăm asupra valorii acestui argument. Un alt argument care poate fi discutat e acela că impunitatea din art. 307 a fost edictată pentru a ocroti oarecare interese ale familiei; ori pentru a se ajunge la acest scop trebuie extins art. 307 la toate infracțiunile privitoare la proprietate; acest argument îl sprijinesc autorii pe lucrările preparatorii ale codului criminal francez.

Pe aceleași argumente, dar absolut fără nici un criteriu juridic și științific alți autori extind art. 307 la unele infracțiuni contra proprietății iar pentru altele găsesc că nu trebuie extins⁶⁾. Jurisprudența franceză a adoptat acest sistem.

Noi credem că soluțiunea ne-o dă însăși termenii legii cari după cum am arătat sunt destul de clari, intențiunea legiuitorului și motivele lui nu pot de cât să vină în favorul acestei soluțiuni, cu atât mai mult cu cât socotim că judecătorul chemat să aplice o dispozițiune a legii, trebuie să o pună în concordanță cu concepțiunile curente și cu cerințele sociale, iar nu să plutească în vagul ilimitat zis intenția legiuitorului, sau să se comprime între literile prea concise ale legii.

Am arătat în partea întâia a articolului nostru că impunitatea tainicilor luări nu și mai au nici o rațiune juridică sau științifică, că motivul invocat de legiuitor a fost atât de puțin serios încât nici el însuși nu l'a respectat în toată opera sa. Cum putem vorbi de intențiunea legiuitorului, de grija sa de a garanta interesele familiei și să conchidem că pentru a se ajunge la acest scop trebuie întinsă impunitatea din 307 la toate infrac-

*) Vezi *Curierul Judiciar* No. 69—70 din 17 Oct. 1920 (N. R.)

1) Chauveau et F. Hélie Vol. V § 1987.

2) I. Nypels et Servais Vol. III art. 462 nota 4; Ad, Prins Sc. pen. et. dr. posit. par. 485.

3) R. Garraud Vol. V § 95; J. J. Haus Dr. pen Belg. § 526;

4) Nypels et Servais Vol. III art. 492 și 504.

5) R. Garraud Vol. V § 97; Blanche Vol. V No. 492-494 Tanoviceanu Vol I § 1087.

6) Chauveau et F Hélie Vol. V § 1938.

țiunile privitoare la proprietate, când logica cea mai sănătoasă ne indică că dacă legiuitorul ar fi fost stăpânit de această grijă și dacă ar fi urmărit acest scop și-ar fi așternut intențiunea în mod expres în legea pe care o elabora; ori din moment ce n'a făcut-o, înseamnă că nu a avut nici intenția și deci nu e locul să i-o atribuim noi.

Și dacă acesta este adevărul, dacă legiuitorul departe de a-și manifesta vr'o intențiune, printr'o omisiune voită, sacrifică însăși motivul pe care sprijinise impunitatea tainicilor luări, nu înțelegem de ce doctrina și jurisprudența se întrec în a găsi motive pentru a extinde o dispozițiune atât de criticată, când logic ar fi să o limiteze în cadrul strict al legii și aceasta fiindcă trebuie respectată o lege chiar greșită, atâta timp cât ea este încă lege.

Suntem pentru extinderea oricărei dispozițiuni fericite și utile, dar credem că orice om de lege comite o greșală atunci când prin analogie caută să extindă o dispozițiune pe care el și toată lumea o găsește detestabilă.

Am spus mai sus că a doua chestiune care se pune relativ la art. 307 e privitoare la persoanele ce pot beneficia de impunitatea pe care o acordă. În primul rând ne vom întreba dacă acest articol se aplică coautorilor, complicilor etc. Incontestabil că persoanele arătate în art. 307 scapă de pedeapsă indiferent de rolul pe care l'au avut în comiterea infracțiunii, chestiunea se pune însă pentru persoanele străine cari ar fi coautori, sau autori principali având complici persoane apărute de art. 307, sau ar fi complici, tănuitori sau provocatori.

Majoritatea autorilor călăuziți de motivul pe care legiuitorul l'a dat pentru a justifica impunitatea tainicilor luări, susțin că trebuie apărați de pedeapsă atât coautorii cât și complicii fiindcă numai așa s'ar ocroti în mod real acele interese de familie de cari vorbește legiuitorul. Pentru complici s'a mai spus că neexistând fapta din cauza că nu este autor principal nu pot fi nici complici⁷⁾.

Alți autori au făcut distincțiune între coautori cari trebuiesc pedepsiți și între complici cari nu vor primi pedeapsă decât dacă au tras un profit⁸⁾. Afirmăm că nu înțelegem aceste transacțiuni în drept fără niciun fundament juridic și de aceea nici nu le discutăm. Pentru aceleași motive cari ne-au făcut să criticăm extinderea art. 307 la alte infracțiuni, socotim că acest text nu trebuie aplicat coautorilor și complicilor. Argumentul tras din intenția legiuitorului de a evita scandalurile de familie am arătat că nu au fost luat în serios nici de legiuitor și deci nu pe acest motiv s'ar putea extinde sfera de aplicațiune a art. 307.

Cellalt argument nu rezista nici el unei critici serioase; am arătat când am vorbit despre caracterul juridic al impunității din art. 307, că ea este o scuză absolutivă, fapta exista, dar e scuzată. Această scuză fiind personală, iar nu obiectivă, nu poate să profite celorlalți agenți cari au participat la infracțiune⁹⁾ va profita numai persoanei cari

intră în prevederile art. 307. Apoi art. 48 cod. pen. ca și art. 69 din codul penal belgian spune formal că complicile se va pedepsi în raport cu fapta ca și când ar fi comis'o el însuși, așa că nu interesează autorul principal și dacă acesta e sistemul pentru complici, cu un cuvânt mai mult trebuie aplicat coautorilor.

Credem că a admite extinderea art. 307 la coautori și complici ar însemna să sacrificăm interesele societății unor interese de pură conveniență, pe cat de nesperioase pe atât de contrarii principiilor penale. Acest lucru l'au înțeles și legiuitorii din vechime¹⁰⁾ și nici legiuitorul modern nu a îndrăznit să treacă peste el.

S'ar găsi oricând infractori abili cari ar ști să se pună la adăpostul art. 307 alăturându-și prin mijloace sigure ca coautori sau complici rude de ale victimei. Și dacă legea penală trebuie să se ferească de a deschide porți de scăpare infractorilor, cu drept cuvânt credem, ca aceeași îndatorire o are doctrina și jurisprudența.

Persoanele enunțate în art. 307 nu vor beneficia de acest text dacă asupra obiectului sustras de la o rudă, ar avea vre'un drept o terță persoană¹¹⁾.

Când furtul însoțește o altă infracțiune credem că el trebuie să constituie o circumstanță agravantă¹²⁾, întrucât indică gradul de perversitate a agentului, singurul criteriu ce trebuie să servească la proporțiunea pedepsei. Aceiași soluțiune și pentru cazul când cu ocazia furtului s'ar comite alte delict, ca violențe, amenințări etc.

În afară de chestiunea extinderii art. 307 la coparticipanți se mai pune întrebarea dacă pot beneficia de acest text alte persoane decât cele formal enunțate; s'ar părea că textul legii nu lasă nici o îndoială, toluși în practică s'au ivit dese discuții.

Afinii în linie colaterală nu vor beneficia de art. 307 fiindcă textul acestui art. vorbind de rude în linie directă adaugă și afini în aceeași linie, adică socrii și copii vitregi credem noi¹³⁾, iar când vorbește de rude colaterale nu mai spune nimic de afini.

Copilul natural va beneficia de art. 307 față de mama sa și de rudele ei în limitele acestui articol¹⁴⁾. Pentru copilul adoptat uului autori refuză impunitatea din art. 307, alții o limitează numai între adoptat și adoptant¹⁵⁾, noi inclinăm către a doua părere fiindcă legiuitorul în art. 229 considera ca circumstanțe agravante omorul comis de adoptat contra adoptantului, de aceea în aceleași limite trebuie acordate, și impunitatea din art. 307.

Art. 307 va fi aplicabil indiferent dacă persoanele enunțate de el vor locui în aceeași casă sau separat, fiindcă impunitatea din acest articol nu mai e bazată ca în vechiu drept pe coproprietatea familiară.

Terminăm acest articol cu credința că jurispru-

10) Inst. C. IV tit I § 12, Proverb. lui Solom Cap. XXVIII vers. 24.

11) R. Garrand Vol. V § 99; J. J. Haus op. cit. § 529.

12) F. F. Haus op. cit. § 520; contra Chauveau et. F. Hélie Vol. § 1937; le Graverend vol. II not. 6; Daloz Rép. vol. V. No. 160.

13) Ch. et F. Hélie Vol. V § 1944; R. Garraud Vol. II §; Sent. Trib. Ilfov s. I No. 739/919 după concluziile puse de noi.

14) Le Sellyer Vol. I 197 contra.

15) Les Sellyer Vol. I 213, Nypels et Servais Vol. III 20.

7) Blanche, Etud. II No. 56; Garçon, cod. pen. art. 56-60; F. Hélie, Revue de leg. 1845 p. 90.

8) Normand, Tr. dr. Crim. § 702, 703; Chauveau et. F. Hélie Vol. V. § 1949.

9) Ad Prins op. cit. § 583; Iul. Teodorescu, Théor. de la complicité pag. 100.

dența limitând aplicațiunea art. 307 în cadrul res-trâns al textului va oferi cel mai puternic argu-ment pentru a face să dispară în legea de mâine impunitatea tainicilor luări.

VINTILĂ DONGOROZ

Doctor în Drept, Avocat.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența dela 13 Octombrie 1920

Președinția d-lui D. G. TĂZLĂUANU, Consilier

Ministerul de Război cu Ion E. Vasiliu

Deciziunea No. 341

Recurs în Casație în materie administrativă.—Revi-zuire.—Admisibilitate.—Art. 32 din legea Curții de Ca-sație și art. 3, § III, lit. f, g. și h.

In contra deciziunii pronunțate de Curtea de Casație asupra unui recurs în materie administra-tivă, este admisibilă în principiu calea extraordi-nară a revizuirii, de oarece Curtea de Casație judecă afacerea în întregul ei ca instanță de fond.

S'a luat în cercetare cererea de revizuire făcută de Mi-nisterul de război prin petițiunea înregistrată la No. 5830/920 contra deciziunii acestei Curți No. 145/920 prin care numitul minister a fost obligat să înscrie în bug tul său pe exerci-țiul financiar 1920/921 suma de lei 17.375 bani 20, constată prin titlul executor în achitarea intimatului în revizuire Ion E. Vasiliu.

S'a prezentat Ministerul de Război prin d-l avocat Al. Teodorescu, Prefectura județului Covurlui prin d-l avocat C. Orănescu și intimatul Vasiliu prin d-l avocat Eug. Crăciun.

După ce se ascultă d-l Crăciun și Orănescu în desvoltarea incidentului ridicat de primul cu privire la inadmisibilitatea cererii de revizuire și d-l Theodorescu în combateri.

Curtea,

Asupra admisibilității în principiu a cererii de re-vizuire:

Considerând că, potrivit art. 32 din legea Curței de casație, recursul în materie administrativă prevăzut de art. 3 § III litera f, g și h, poate fi făcut și pe motivul de greșită apreciere a faptelor;

Că, dar, acest recurs, fiind o adevărată acțiune în justiție în primă și ultimă instanță la Curtea de ca-sație, urmează că în contra deciziunii date asupra lui este admisibilă în principiu calea extraordinară a re-vizuirii, de oarece Curtea de casație judecă afacerea în întregul ei, ca instanță de fond;

Pentru aceste motive, respinge incidentul și declară admisibilă în principiu cererea de revizuire;

S'a ascultat apoi d-l Teodorescu în desvoltarea aceste-i cereri și d-l Crăciun în combateri;

D-l Orănescu din partea Prefecturii județului Covurlui a cerut scoaterea din cauză a acestei autorități;

În fond Curtea, deliberând,

Având în vedere că, prin petițiunea înregistrată la No. 5830/920, Ministerul de război a cerut revizuirea deciziunii No. 145/920 a acestei Curți, pe motiv că Mi-nisterul nu a fost reprezentat și apărât în instanță, motiv prevăzut de art. 291 și 297 procedura civilă și care este exact în fapt, astfel, că și din acest punct de vedere, revizuirea este admisibilă în principiu;

Având în vedere că, în fond, Ministerul cere respin-gerea cererii d-lui I. Vasiliu, intimat în revizuire, de a se înscrie în bugetul său suma de lei 17. 375 bani 20, constată prin o sentință de validare investită cu formula executorie, pe motiv că această sentință n'a

fost dată față de Minister, căruia nici nu i s'a comu-nicat cererea de validare;

Având în vedere că, în fapt, sentința de validare a fost dată de președintele comisiunii mixte de rechizi-țiuni, care a lucrat în calitate de reprezentant sau prepus al Ministerului de război, de care depindea co-misiunea mixtă de rechizițiuni;

Că dar, afirmațiunea reprezentantului Ministerului, azi în instanță, că sentința de validare nu-i este opo-zabilă, este neîntemeiată și cererea de revizuire ur-mează a se respinge;

Având în vedere că pentru astăzi a fost citat și prefectul județului Covurlui ca autoritate administrativă depinzând de Ministerul de Interne;

Considerând că citarea Prefectului mai ales în această calitate, nu-și poate avea nici-o rațiune sau utilitate, de oarece prefectul a lucrat, în speță, ca președinte al comisiunii mixte de rechizițiuni și deci ca delegat al Ministerului care e deja citat și reprezentat azi în instanță, fiind însăși partea care a cerut revizuirea;

Că dar Prefectul județului Covurlui urmează să fie scos din cauză;

Pentru aceste motive, Curtea scoate din cauză Pre-fectura județului Covurlui și respinge cererea de revi-zuire, făcută de Ministerul de război.

CURTEA DE APEL DIN CONSTANȚA

Audiența dela 17 Mai 1920

Președinția d-lui D. ISTRATI, Președinte

Decizia civilă No. 80

Locațiune. — Obligația proprietarului de a procura folosința imobilului. Neîndeplinirea acestei obligații. — Dacă poate fi silit *manu militari* să predea imobilul. — Cazul când în urmă a închiriat la un altul, care s'a instalat în imobil. — Art. 1021 și 1420 cod. civil.

Chiriașul nu poate sili pe proprietar să-i pună la dispoziție imobilul închiriat, atunci când execu-tarea contractului nu este posibilă, din cauză că în urmă proprietarul a închiriat acelaș imobil la un altul, care s'a instalat în imobil.

Curtea în majoritate,

Asupra apelului declarat în termen de Grigore M. Grigoriu și Ana I. Grigoriu din Constanța, în contra sentinței No. 53/920 pronunțată de Trib. Constanța;

Având în vedere actele din dosarul cauzei, desbete-rile urmate, ascultând pe apelanți în susțineri cum și pe intimatul Al. Calfaiani în obiecțiuni;

Având în vedere că intimatul Alexandru Calfaiani a intentat înaintea primei instanțe acțiune civilă con-tra lui Grigore M. Grigoriu, Ana I. Grigoriu și Haiga-nușă Papazianova, pentru ca în calitate de moștenitori ai lui Ilie Grigoriu, să fie obligați să execute contrac-tul de închiriere al autorului lor și în consecință să-i pună la dispoziție prăvălia din str. Carol No. 2 din Constanța, iar în caz contrariu să-i plătească câte 300 lei, pe fiecare zi de întârziere, cu titlu de daune co-minatorii, dela 1 Martie 1919 și până la predarea ef-fectivă a imobilului, cu executarea provizorie;

Că tot prin această acțiune, Alexandru Calfaiani a mai chemat în justiție și pe Ovanez Papazian, persoana care a închiriat imobilul actualului deținător, Menachim să răspundă de daune în cazul când s'ar stabili, că a făcut închirierea fără a avea mandat, cum și pe Me-nachim actualul chiriaș, ca să evacueze sus zisul imobil;

Că, tribunalul în lipsa părăților, afară de Menachim,

care a fost prezintă, prin sentința apelată a admis în parte acțiunea și a obligat pe Grigore Grigoriu, Ana I. Grigoriu și Haiganușă Papazianova, să pună imediat la dispoziția intimatului imobilul în discuțiune, în caz contrariu să plătească câte 50 lei pe fiecare zi de întârziere cu începere dela 3 Mai 1919 până la predare cu 300 lei cheltueli de judecată, scoțând din cauză pe ceilalți, la care reclamantul a renunțat;

Având în vedere că apelanții se opun la pretențiunea intimatului, între alte motive și pentru acela, că se găsesc în imposibilitate materială a procura folosința imobilului, care este ocupat de actualul chiriaș Menachim, în baza unui contract, ce a fost prelungit potrivit decretului-lege al chirieșilor; că în ce privește daunele cerute, ele sunt nejustificate, de oarece dănsii nu se găsesc în culpă față de vechiul chiriaș Calfaiani, care din cauza evenimentelor de război s'a refugiat la Odesa;

Considerând, că din desbaterile urmate și actele produse rezultă în fapt că intimatul Calfaiani, care ocupa înainte de 1916 prăvălia în discuțiune, în temeiul unui contract de locațiune făcut cu defunctul Ilie Grigoriu, din cauza evenimentelor de război a evacuat Constanța, lăsând imobilul în voia soartei; că după reînălarea autorităților române în Dobrogea un oarecare Ovanec Papazian, în calitate de procurator al Anei I. Grigoriu și Haiganușă Papazianova, a închiriat acelaș imobil unui oarecare Menachim, pe termen de un an, până la 1 Martie 1919, contract ce evident s'a prelungit în temeiul legii chirieșilor, până la Aprilie 1922, prelungire ce s'a consfințit de altfel și de această Curte, după cum se susține și nu se tăgăduiește, în urma unei acțiuni a apelanților prin care se cerea evacuarea imobilului de către actualul chiriaș Menachim;

Considerând că față cu această situațiune de fapt, urmează a se examina dacă acțiunea de executarea contractului cu daune cominatorii, dedusă în judecata Curței, este întemeiată în drept;

Considerând că potrivit dispozițiilor art. 1021 c. civil partea în privința căreia angajamentul nu s'a executat are alegere, sau să silească pe partea cealaltă, să execute contractul, când e posibil, sau să ceară desființarea lui cu daune-interese. Că din acest text de lege, rezultă în mod neîndoios, că partea care nu este în culpă, poate cere executarea contractului numai în ipoteza când această executare este posibilă;

Că în speță, e constant pentru Curte, că imobilul se deține de un alt chiriaș, al cărui contract s'a prelungit de drept, în temeiul legii chirieșilor, și întrucât apelanții au făcut toate deligențele posibile prin justiție de a-l evacua, dar au fost debutați din încercarea lor de a obține posesiunea imobilului, pentru a o pune la dispoziția intimatului, din aceste împrejurări de fapt rezultă în mod evident, că dănsii se găsesc în imposibilitate materială de a executa contractul anterior de închiriere pe care intimatul îl avea dela autorul apelanților;

Considerând că așa fiind, intimatul nu poate cere executarea contractului cu daune cominatorii, așa încât acțiunea lui este nefondată;

Că dar apelul introdus de Grigore M. Grigoriu și Ana I. Grigoriu este întemeiat, iar acțiunea introductivă de instanță are a se respinge;

Apreciind și asupra cheltuelilor de judecată cerute de apelanți Curtea le fixează la suma de lei trei sute;

Pentru aceste motive redactaie de d-l Consilier C. Nacian, Curtea admite apelul etc.

(ss) D. Istrati; C. Nacian; Al. Teodorescu.

p. Grefier (s) St. Ciocoiu.

Opiniune

Nu mă unesc cu majoritatea Curței, pentru următoarele motive:

Având în vedere că se constată că reclamantul Alexandru A. Calfaiani, a luat cu chirie dela Ilie M. Grigoriu, autorul apelanților de azi, o prăvălie din str. Carol No. 2 din Constanța, cu contract în regulă, pe timp de 5 ani cu începere dela 1 August 1915, cu prețul de 1800 lei anual, pentru comerțul de casă de schimb și banher, aducând în prăvălie mobilierul necesar pentru aceasta:

Că, după ce s'a folosit de imobil timp de un an și câteva luni, Calfaiani a plecat din Constanța, cu ocazia evenimentelor războiului, lăsând în imobil mobilierul și lucrurile ce avea acolo; că după reînălarea autorităților române, reîntorcându-se la Constanța, prin luna Martie 1919, și găsind imobilul ocupat de H. I. Menachim, care se instalase cu puțin timp înainte, la 19 Martie, și care face tot comerțul de casă de schimb, Calfaiani a somnat pe apelanți, în calitate de moștenitori ai lui Ilie M. Grigoriu, să-i pună la dispoziție imobilul, conform contractului de închiriere mai sus menționat, care este și astăzi în vigoare, întrucât nu a fost desființat până acum;

Că însă apelanții nevoind să-i pună la dispoziție imobilul, Calfaiani s'a adresat justiției;

Că Tribunalul, prin sentința apelată, a obligat pe apelanți, în calitate de moștenitori ai defunctului Ilie M. Grigoriu, să pună la dispoziția reclamantului Calfaiani, imobilul din str. Carol No. 2 din Constanța, iar în caz contrar să-i plătească câte 50 lei pe fiecare zi de întârziere, cu începere dela 3 Mai 1919, până la predarea efectivă.

Că, în contra sentinței Tribunalului, doi din moștenitorii defunctului Ilie M. Grigoriu și anume: Grigore M. Grigoriu și Ana I. Grigoriu, au făcut apelul de față și cer să fie apărați de pretențiunea reclamantului Al. Calfaiani, arătând că dănsii în lipsa lui Calfaiani au închiriat prăvălia lui H. I. Menachim, cu toate că se recunoaște că contractul cu Calfaiani era și este încă și azi în vigoare, nefiind reziliat ori desființat în vreun mod oarecare;

Considerând că după art. 1420 c. civ. locatorul este dator, nu numai de a trăda locatarului lucrul închiriat, dar și de a face ca locatarul să se poată folosi neîmpedicat în tot timpul locațiunei;

Că de aci rezultă că locatorul este obligat, prin însăși natura contractului, să procure și să garanteze chiriașului folosința continuă, durabilă și permanentă a lucrului, pe tot timpul locațiunei;

Considerând că după art. 1021 c. civ. în caz de neexecutare a contractului, partea are alegerea: sau să silească pe cealaltă a executa convențiunea, când este posibil, sau să ceară desființarea contractului cu daune interese;

Că după art. 1077 c. c., creditorul poate fi chiar autorizat a aduce la îndeplinire obligația cu cheltuiala debitorului;

Că, acest drept al creditorului, de a sili pe debitor să-și îndeplinească obligațiunea, este de esența oricărei obligațiuni;

Că, de aci urmează, că locatorul poate fi constrâns la executarea contractului, prin forța publică — *manu militari* —, în cazul când nu-l execută de bună voe;

Că, în adevăr, obligațiunea trebuie să fie prestată așa cum a fost contractată, și prin urmare creditorul nu poate să fie ținut a primi un alt lucru decât celace i se datorează; cu alte cuvinte creditorul este în drept

să ceară executarea în natură a angajamentului luat, în speță lucrul închiriat, adică posesiunea efectivă a imobilului, de oarece creditorul nu a contractat în vederea daunelor, care pot să nu-i folosească la nimic, ci în vederea executării în natură a obligației de către debitor, aceasta fiind rostul obligației, de a fi adusă la îndeplinire astfel precum s'a convenit între părți;

Considerând că execuțiunea este posibilă, când este vorba de predarea unui imobil, care se poate face fără participarea și intervențiunea personală a debitorului și fără concursul activ al voinței sale;

Considerând că este neîntemeiată obiecțiunea apelanților, că dâșii n'ar mai avea posibilitatea de a executa contractul de închiriere încheiat cu Calfaiani, din cauză că ulterior au închiriat unei alte persoane prăvălia ce face obiectul contractului în discuțiune și că acest din urmă chirieș s'ar găsi de fapt în posesiunea imobilului;

Considerând, în adevăr, că este neadmisibil ca proprietarul, care este obligat să procure și să garanteze zi cu zi chirieșului folosința neîmpedată a imobilului în tot timpul locațiunii, tocmai el să deducă din propriul său fapt, care-l constituie în culpă, motivul de a se opune la executarea contractului;

Că executarea silită a contractului numai atunci ar fi imposibilă, când punerea în posesie a chirieșului s'ar lovi cu drepturile altui chirieș, care ar trebui să fie preferat, sau când, de exemplu, s'ar fi închiriat lucrul eluia, ceia ce nu este în speță;

Că dacă s'ar consfinți teoria susținută de apelanți, orice proprietar ar avea la îndemână mijlocul cel mai comod și mai lesnicios de a putea desființa contractul prin voința sa unilaterală, profitând de lipsa vremelnică a chirieșului său de acasă, pentru a-i substitui un alt chirieș, așa că adevăratul chirieș, la reîntoarcerea sa, s'ar găsi în fața unui fapt îndeplinit și drepturile sale ar fi astfel periclitat și ar deveni iluzorii el fiind la discreția și bunul plac al proprietarului, ceace nu numai că ar fi contrar art. 969 c. civ., după care convențiile legal făcute nu se pot revoca decât prin consimțământul mutual al părților, dar ar fi și o sfidare a celor mai elementare principii de ordine socială, ce trebuie să fie la baza oricărei organizații civilizate;

Considerând, că în speță, chiar buna credință a noului chirieș, care a fost introdus și instalat în imobil, în timpul lipsei lui Calfaiani, apare cu totul problematică, de oare-ce este cu neputință ca proprietarul să nu i fi atras atenția asupra împrejurărilor în cari contractează, dat fiind că se găsea în fața unui contract în curs ce nu fusese reziliat ori desființat în vre-un mod oarecare; dar ceea-ce este mai mult, noul chirieș a putut fi deșteptat și prin prezența mobilierului și a lucrurilor aflătoare în imobil, căci proprietarul îi închiria numai imobilul (a se vedea contractul cu Menachim și răspunsul lui Menachim la somația lui Calfaiani, în care se vorbește de acel mobilier). Această împrejurare era de sigur, de natură a putea sugera în mintea noului chirieș bănuiala că imobilul ce voeste a lua cu chirie aparține altuia, mai ales că era la cunoștința tuturor că în Constanța o bună parte din locuințe fuseseră părăsite vremelnice de locatarii lor, cu ocazia evenimentelor războiului, fie că unii din ei erau mobilizați, fie că alții se refugiaseră ori fuseseră surprinși de evenimente aiurea, și că această plecare vremelnică era făcută de sigur cu intențiunea de reîntoarcere;

Este, dar, mai mult decât probabil că proprietarul a dat lui Menachim imobilul cu condițiune și sub rezerva înapoierei lui Calfaiani, fiindcă un proprietar

prudent și chibzuit nici nu putea să facă altfel. Iar preferința ce o arată acum proprietarul față de Menachim este explicabilă, fiind vorba de o închiriere mai avantajoasă;

Considerând, dar, că acea pretinsă imposibilitate de executare a contractului este numai aparentă și neserioasă, iar hotărârea din Aprilie 1920, obținută de noul chirieș Menachim contra proprietarului și prin care se prelungește noul contract, chiar dacă am presupune că nu este rezultatul unei convențe și a unui concert fraudulos dintre proprietar și noul chirieș spre a se debarasa de vechiul chirieș, în vederea unei chirii mai mari (aproape dublă); în orice caz acea hotărâre nu este opozabilă lui Calfaiani, fiind *res inter alios* și nu poate fi un obstacol la executarea silită a contractului lui Calfaiani. Cu ocazia acelei hotărâri, proprietarul s'a ferit de a pune în cauză și a introduce în aceiași instanță și pe Calfaiani, după cum era normal și firesc, spre a se statua în același timp asupra tuturor pretențiilor, cu toate că Calfaiani intentase deja acțiunea de față tinzând la executarea și respectarea contractului său. Procedând în chipul acesta, proprietarul și-a putut făuri un titlu aparent, pe care acum îl opune ca mijloc de apărare în procesul intentat de Calfaiani, spre a face imposibilă cel puțin în aparență executarea contractului acestuia;

Considerând că astfel fiind, cererea reclamantului Calfaiani de a i se pune la dispoziție imobilul, de care a fost depozitat în timpul absenței sale de acasă, este întemeiată și cată să fie admisă, obligându-se apelanții să-i pună la dispoziție imobilul din str. Carol No. 2 din Constanța, precum a hotărât Tribunalul;

In ce privește daunele cominatorii cerute de reclamant.

Având în vedere ca daunele cominatorii nu sunt admisibile de cât numai atunci când debitorul unei obligațiuni de a face, sau de a da, nu ar putea fi constrâns în mod direct la executarea obligației sale prin mijloace materiale, în care caz dâșul ar putea fi silit indirect la aceasta, întrebuițând daune cominatorii, ca mijloc de constrângere, cam ar fi în cazul când prestațiunea ar fi de așa fel în cât ea să nu poată fi îndeplinită de cât de debitor în persoană, de exemplu: obligația unui pictor de a face portretul cuiva, obligație ce are de obiect un fapt personal al debitorului, în care caz executarea silită a obligației ar cere întrebuițarea de mijloace violente, contrare libertății individuale;

Că de aci urmează că, atunci când debitorul poate fi silit direct prin forță publică la executarea obligației sale, cum este pentru predarea unui imobil închiriat creditorul, în speță chirieșul, poate obține trădarea imobilului, cu toată opunerea proprietarului și prin urmare nu este cazul a se recurge la măsura indirectă a daunelor cominatorii;

Că, precum apelanții ca proprietari, dacă ar fi în posesia imobilului ce au închiriat reclamantului Calfaiani, ar putea de sigur fi expulzați din imobil și siliți astfel la executarea obligației lor, fără constrângerea indirectă a daunelor cominatorii, tot asemenea nu se poate opune la executare nici terțiul care deține de fapt imobilul și care își sprijină pretențiunea sa pe un contract obținut prin culpa proprietarului, care a nesocotit un contract ce era și este și acum în vigoare — acela al reclamantului Calfaiani — și care contract nu se poate desființa prin voința unilaterală a uneia din părțile contractante (art. 969 c. c.);

Că, pe temeiul principiilor mai sus expuse, proprietarul este dator a face să înceteze această situațiune de fapt ce s'a creiat prin violarea contractului

de către dănsul și care ca atare îi este imputabilă numai lui, și să facă ca primul chiriaș, ale cărui drepturi sunt necontestabile, să fie reintegrat și repus în folosința imobilului, de care a fost deposedat;

Că numai în cazul când reclamantul Calfaiani ar preferi să ceară daune, în loc de executarea obligațiunii, proprietarul va fi răspunzător de daune pentru repararea prejudiciului real suferit de reclamant, din culpa sa; dar dreptul la aceste daune compensatorii nu implică și pe acelea de daune cominatorii cu caracterul unei măsuri de constrângere care presupune că executarea unei obligații depinde exclusiv de arbitriul debitorului, ceea-ce nu este în cazul de față;

Pentru acele considerațiuni, sunt de părere a se admite în parte apelul făcut de Grigore M. Grigoriu și Ana Grigoriu, să fie apărâți numiții de daune cominatorii și să fie obligați de a pune la dispoziția reclamantului Calfaiani imobilul din str. Carol No. 2 din Constanța, precum a hotărât Tribunalul.

(8) *Remus C. Benigache*

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA IV-a CIV. COR.

Audiența dela 5 Noembrie 1920

Președinția d-lui GR. SEVESCU, Prim-Președinte

Al. Popescu-Necșești cu Colonelul C. Tănăsescu

Sentința civilă No. 874

Daune. — Daune morale. — Prejudiciu. — Reparație. — Art. 998 c. civil.

Art 998 c. civil ca și cel corespunzător din c. fr. —, nu face nici o distincțiune între daunele materiale și cele morale, încât: orice prejudiciu, fie el material sau moral, trebuie reparat. Daunele acordate în a est caz nu este un echivalent al onoarei ultragiate, ci o reparațiune a prejudiciului moral suferit

S'au ascultat din partea reclamantului Al. Popescu; Necșești d-nii avocați Dem. I. Dobrescu și Al. N. Ionescu, iar din partea pârâtului d-nii avocați C. Neculaescu și Cloni.

Tribunalul, deliberând,

Asupra cererei înregistrată la No. 35598/919, prin care Alexandru Popescu-Necșești profesor și avocat, domiciliat în București, str. Vasile Lascar No. 67, cheamă în judecată civilă pe Colonelul C. Tănăsescu, domiciliat în București str. Fecioarei No. 12, spre a fi obligat la plata sumei de cinci zeci de mii lei, daune morale pentru insultele și loviturile aduse reclamantului, de către pârât, în cabinetul său dela Comandamentul Corpului II de Armată;

Având în vedere susținerile părților, interrogatorul luat pârâtului, precum și actele din dosar;

Având în vedere că în fapt se constată următoarele:

Doamna Maior Porumbaru, cumnata pârâtului, având proces pentru neplata chiriei cu d-l Aurel Popescu, fratele reclamantului, aceasta obține amânarea procesului în baza unei dovezi de mobilizare, de a cărei neexactitate, sus numita d-nă îndoiindu-se, aduce cazul la cunoștința pârâtului, care delegă pe d-l Maior Cristea dela Comandarea Pieței București cu cercetarea situațiunii militare a fratelui reclamantului;

În locul d-lui Aurel Popescu, se prezintă la Comandarea, reclamantul, și dă o declarație în care arată că fratele său este plecat la regiment, declarație pe care d-l Maior Cristea, însoțit de reclamant, se duc să o prezinte pârâtului;

Pârâtul cerându-i reclamantului să precizeze data când a plecat fratele său la regiment și acesta neputând să arate exact, se naște o discuțiune între pârât și reclamant, în timpul căreia pârâtul îi spune reclamantului să renunțe la «trucuri avocațești» calificând în același timp purtarea sa cu cuvântul «pezevenglăc» s'au cu un cuvânt asemănător (vezi dep. mart. Maior Burbea), la care reclamantul ripostându-i «asta e grosolănie d-le Colonel», este insultat și lovit de mai multe ori de către pârât;

În urma acestui incident, reclamantul intenționează acțiune pârâtului în baza art. 8 pr. penală și 998 c. civil cerând cinci zeci mii lei despăgubiri morale;

Având în vedere că din răspunsul pârâtului la interrogatorul ce i s'a luat, după cererea reclamantului, în sed. dela 9 Martie 1920, cât și mai ales din depozițiunile d-lor: General Jean Bărsescu, Maiorii C. Burbea și Toma Cristea, audiați conform legii de d-l Judecător de ședință Jean Dobrescu, reese cu suficiență că pârâtul a lovit și insultat, în cabinetul său dela Comandamentul Corpului II de Armată, pe reclamant, în urma cuvântului «grosolănie», pe care acesta i l'a adresat fiind provocat de pârât, care i-a spus reclamantului că uzează de «pezevenglăc» și «trucuri avocațești»;

Că din depozițiile martorilor Bartolomeu Cecropide Colonel Gioranu și Colonel Nenițescu, audiați de acelaș domn Judecător, rezultă că reclamantul are un temperament foarte puțin impulsiv și că este un om cu o bună educațiune, liniștit și ponderat și că astfel fiind incidentul nu se datorește temperamentului reclamantului, ci faptului că pârâtul jignindu l în sentimentele sale de om și profesionist, l'a silit să reacționeze, protestând contrar firei sale, mai energic împotriva insultelor ce i se aduceau;

Având în vedere că pârâtul este ofițer superior, fiind șef de stat major al Corpului II de armată și că deci posedă o cultură corespunzătoare situațiunii înalte pe care o ocupă;

Că cu cât pozițiunea socială și gradul de cultură al unui om sunt mai mari, cu atât gesturile violente sunt mai puțin îngăduite și represiunea lor trebuie să fie mai puternică;

Că dacă starea sufletească a pârâtului se explică prin aceea că incidentul s'a petrecut față de superiorul său General Bărsescu și de ofițeri superiori în grad, maiorii Burbea și Cristea și Căpitanul Ionescu, care au auzit cuvintele de «asta e grosolănie» adresate lui ca ripostă de reclamant, această explicațiune însă nu poate fi considerată ca o scuză a acțiunii brutale care a comis-o;

Că astfel fiind pârâtul a comis delictele de insultă și lovire în contra reclamantului, care urmează a fi desdăunat în conformitate cu art. 998 c. civ. și 8 pr. pen.;

Având în vedere alegațiunile reprezentanților pârâtului că prejudiciile morale nu pot fi reparate bănește;

Considerând că întrucât art. 998 C. civ. ca și cel corespunzător din codel francez, nu fac nici o distincție între daunele materiale și cele morale, atât jurisprudența cât și doctrina (vezi Laurent, vol. XX, pag. 415) sunt de acord să recunoască că orice prejudiciu, fie el material, sau moral, trebuie reparat; că deși onoarea și sentimentele jignite ale unei persoane nu pot fi cantărite în bani, nu este mai puțin adevărat, că o reparațiune fiind legalmente datorită celui atins de acele simțăminte, Judecătorul este ținut să le acorde și că el nu are alt mijloc de compensație, decât banul care în acest caz nu este considerat ca echivalentul onoarei ultragiate, ci ca reparațiunea prejudiciului moral suferit;

Considerând că ținând seamă de pozițiunea socială și de educațiune, atât a reclamantului cât și a pârâ-

tului, precum și de împrejurările în cari s'au desfășurat faptele, Tribunalul a apreciat quantumul prejudiciului suferit la suma de douăzeci mii lei;

Având în vedere și cererea de cheltueli de judecată pe cari Tribunalul în baza art. 140, 146 pr. civ. apreciindu-le le fixează la suma de lei două sute.

Pentru aceste motive, Trib. admite în parte acțiunea etc.

(ss) *Gr. Sevescu; I. I. Petrescu.*

NOTA. — Sentința de mai sus constituie o ilustrație a antagonismului regretabil care se manifestă din când în când într'un mod mai acut (formă mai drastică) între elementul militar și cel civil și ne desvăluie mentalitatea specifică unui anumit mediu, care crede că se pot aplica anumite proceduri militare (violente) în rezolvarea unor relațiuni de natură civilă.

Singura cestiune de drept care a fost pusă în discuțiunea Tribunalului, a fost aceea de a se ști dacă un prejudiciu pur moral poate servi ca fundament unei acțiuni în daune.

Cestiunea este foarte controversată atât în doctrină cât și în jurisprudență, dar majoritatea autorilor și a instanțelor judiciare au adoptat modul de a vedea consfințit prin prezenta hotărâre.

Cu toate acestea, argumentele și considerațiunile invocate în sprijinul părerei contrare sunt impresionante.

Două obiecțiuni esențiale se aduc contra sistemului care admite despăgubirea bănească a unui prejudiciu moral: a) banul este reprezentațiunea și echivalentul unei valori; el constituie măsura comună a bunurilor și a produselor; astfel fiind despăgubirile care au de efect o sumă de bani, sunt destinate să înlocuiască în patrimoniul unei persoane valoarea micșorată sau distrusă a unui bun care facea parte din patrimoniu. Or este incontestabil că în cazul unui prejudiciu pur moral nu poate fi vorba de micșorarea patrimonială; b) aprecierea instanței judecătorești chemată să fixeze quantumul despăgubirilor în cazul unui prejudiciu pur moral este în mod fatal cu totul arbitrară, de oarece nu există și nu poate exista nici un criteriu obiectiv care să servească ca norma de apreciere; în adevăr, cum să se pretuiască în bani un fapt care prin natura lui nu este susceptibil de o asemenea evaluare?

Aceste obiecțiuni n'au rămas fără răspuns atât din partea instanțelor judiciare cât și din partea autorilor care admit că din punctul de vedere al răspunderii civile pentru fapte ilicite, nu trebuie făcută nici o deosebire între prejudiciul moral și cel material; astfel s'a invocat în primul loc dispozițiunea generală a art. 998 cod. civ., în sensul că modul de redactare al textului denotă din partea legiuitorului intențiunea de a nu restrânge sfera de aplicațiune nici din punctul de vedere al naturii faptului prejudiciabil, nici din

punctul de vedere al naturii prejudiciului suferit,

Pe de altă parte, în ce privește caracterul necesarmente arbitrar al unei condamnățiuni pecuniare pentru repararea unui prejudiciu moral, s'a recunoscut că o asemenea condamnățiune nu este adecuată scopului urmărit, căci nu există nici o măsură comună între prejudiciul moral și o despăgubire pecuniară; cu toate acestea s'a zis că oricât de imperfectă ar fi această sancțiune civilă, ea e preferabilă unei lipse totale de sancțiune.

Dealmintrelea orice hotărâre judecătorească, implică o apreciere mai mult sau mai puțin arbitrară și deci dificultatea de apreciere în rezolvarea unui litigiu nu poate și nu trebuie să influențeze asupra admisibilității unei cereri făcută în justiție.

Considerațiunile invocate sunt de natură a justifica sistemul despăgubirii pecuniare a prejudiciului moral?

Indoiala este îndreptățită.

În adevăr, afirmațiunea că art. 998 cod. civ., cuprinde în generalitatea lui orice fel de prejudiciu, constituie o petițiune de principiu după părerea noastră, căci tocmai această dovadă urma să fie făcută că legiuitorul formulând acel text ar fi înțeles să rupă cu tradiția vechiului drept și să introducă un principiu nou în această materie a răspunderii civile.

Art. 998 cod. civ. care și are origina în legea Aquilia, constituie ultimul termen al unei evoluțiuni lente petrecută în dreptul roman care a creat în mod succesiv un complex de mijloace procedurale puse la dispoziția aceluia care a suferit un prejudiciu prin faptul ilicit al unui terțiu. Este necontestat că dreptul roman n'a recunoscut posibilitatea de a uza de acele mijloace procedurale decât persoanei care a suferit un prejudiciu material; când era vorba de un delict îndreptat contra persoanei, ca injuria, un asemenea delict nu era considerat ca putând da naștere unui prejudiciu pecuniar și deci nu era sancționat decât prin o acțiune penală care nu era transmisibilă contra moștenitorilor celui care a comis delictul.

Or, legiuitorul codului civil, lucrând sub influența tradițiunii dreptului roman n'a făcut decât să consfințească rezultatul final al evoluțiunii acestui drept, recunoscând prin o regulă generală, o acțiune în dauna tuturor acelor care au suferit o pagubă prin fapta nedreaptă a altuia; înțeles-a însă legiuitorul să schimbe fundamentul acțiunii cu privire la natura prejudiciului suferit?

O asemenea inovațiune pare puțin probabilă dacă ținem seama pe de o parte de locul ocupat de art. 998 în codul civil, în cartea III, unde tratează numai despre bunuri și drepturi patrimoniale și pe de altă parte de împrejurarea că din

lucrările preparatorii ale codului, nu rezultă că legiuitorul ar fi avut această intențiune.

În fine, în ce privește caracterul arbitrar al hotărârei condamnatorii pentru un prejudiciu moral, ni se pare insuficient răspunsul că orice hotărâre are un caracter arbitrar mai mult sau mai puțin pronunțat.

Este adevărat că multe hotărâri implică oarecare putere de apreciere discreționară, dar nu'i mai puțin adevărat că elementele de fapt ale procesului servesc în același timp ca normă și ca limită acestui drept de apreciere; când însă este vorba de un prejudiciu moral, el este de așa natură încât puterea de apreciere a judecătorului devine prin forța lucrurilor, absolută și fără limită.

Dacă ar fi să eșim din cadrul strict al codului civil și să admitem o aplicațiune extensivă a principiului consfințit de art. 998 cod. civ. credem că prejudiciul moral numai atunci ar putea servi ca fundament unei răspunderi civile când acel prejudiciu ar coincide și cu un prejudiciu material, adică când prejudiciul moral dă naștere și la consecințe materiale prejudiciabile; de altminterlea în cele mai multe din litigile aduse înaintea instanțelor judecătorești, prejudiciul moral era astfel în cât se resfrângea în domeniul intereselor materiale ale reclamantului, în sensul că de și nu avea ca consecință în mod direct și imediat o micșorare sau distrugere a valorii unui element patrimonial, totuși în mod indirect se aducea o atingere patrimoniului prin alterarea sănătății și deci micșorarea forței de muncă a reclamantului sau a persoanei care servea ca sprijin acestuia.

A se vedea contra părerei emise în notă: Laurent, t. XX No. 395 și 525; Huc, t. VIII No. 413; Alexandresco, t. V, p. 450 și urm.; Planiol; t. II, No. 906; Sourdat, Traité général de la Responsabilité, t. I, No. 33 și urm. etc.; în sensul părerii emise însă cu oarecare nuanțe, Baudry-Lacantinerie et Barde, Des obligations, t. IV, No. 2870 și urm. pag. 558 și urm.; Aubry et Rau, t. IV, p. 748; Laborde, Revue critique pe 1894 p. 26 și 27 etc.; a se vedea deasemenea numeroasele jurisprudențe date în Franța și la noi, citate atât în Baudry-Lacantinerie et Barde, op. cit. cât și în Alexandresco.

ALEX. CERBAN

Profesor la Facultatea de Drept București.

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA IV CIV. COR

Audiența dela 26 Octombrie 1920

Președinția d-lui I. EPUREANU, Judecător

Ludmila Fieski și alții cu I. Kruk

Jurnal No. 18278

Decretul-lege 1420/920.—Recurs.—Motive de casare
Termenul în care se depune.—Art. 42 legea Curții de Casație.

Motivele de recurs, la Tribunal, în materia pre-

văzută de decretul-lege al chiriilor 1420/920, se depun în termen de 2 luni, aplicându-se prin analogie art. 42 din legea de organizare a Curții de Casație.

Când însă hotărârea atacată cu recurs nu a fost redactată, nu i se poate imputa nicio neglijență recurentului spre a i se anula recursul, dacă motivele au fost depuse mai târziu.

Tribunalul,

Asupra incidentului ridicat de intimatele Ludmila Fieski, Fr. Reiner și Gianina Găvănescu, prin avocatul Voinescu, în proces cu I. Kruk, prin avocatul Alex. Veleșcu, și prin care se cere anularea recursului făcut contra deciziei Comisiunii arbitrale a ocol. VII, deoarece motivele de recurs s'au depus peste termenul de două luni dela introducerea recursului și că, deși decretul-lege și legea judecătorilor de ocoale nu prevăd vreo decădere urmează a se aplica prin analogie art. 42 din legea de organizare a Curții de Casație;

Având în vedere că recurentul prin declarațiunea sa de recurs arată că motivele recursului le va depune cu osebuit memoriu după redactarea hotărârei;

Văzând că la 25 Septembrie 1920 s'a amânat judecarea recursului pentru lipsa dosarului de fond, deși a fost cerut încă din luna Iulie a. c.;

Că netrimeterea dosarului este o prezumție că hotărârea nu era făcută și recurentul nu putea depune motivele pentru casarea ei;

Că deci recurentului nu i se poate imputa nicio neglijență, respinge incidentul.

NOTĂ. — Sentința, pe care o reproducem mai sus, pune o problemă de foarte importantă actualitate: *Care e termenul înăuntrul căruia trebuiesc depuse motivele recursului făcut conform art. 24 al decretului-lege 1420/920 în contra deciziilor Comisiunii arbitrale?*

Art. 24 din Decretul-lege 1420/920 prevede că termenul de recurs e de 5 zile dela pronunțare și că tribunalul ca instanță de casare este ținut să se pronunțe în 30 zile.

Termenii imperativi—fără sancțiune de altfel—ai acestei dispozițiuni legale au rămas un simplu desiderat, deoarece grefele judecătorilor nu pot redacta atât de repede hotărârile, iar tribunalele nu pot judeca înăuntrul acestui termen nenumăratele recursuri contra deciziilor Comisiunii de arbitri.

Art. 24 nu prevede însă termenul înăuntrul căruia trebuiesc depuse motivele recursului.

S'a susținut că prin analogie ar trebui aplicate dispozițiunile art. 42 și 43 ale legii Curții de Casație.

Art. 42 prede că:

«Odată cu cererea în casațiune sau prin osebuit memoriu cel mai târziu cu două luni dela înregistrarea recursului, recurentul va depune la grefa Curții de Casațiune mijloacele de casare lamurit dezvoltate.

«În cazurile pentru a căror judecată legea prescrie termene mai scurte decât o lună de zile

dela înregistrarea lor, mijloacele de casare vor fi depuse cel mai târziu cu opt zile înaintea primei zile fixată pentru judecata lor.

«Odată expirat acest termen mijloacele de casare nu mai pot fi depuse, nici schimbate sau adăugate și Curtea nu poate acorda prelungire de termen pentru a se depune, schimba sau adăoga mijloace de casare afară de cazurile excepționale apreciate de dânsa».

Iar art. 43 :

«Nedepunerea mijloacelor de casare în conformitate cu art. 42 atrage de drept nulitatea recursului».

În speța reproducă maisus, tribunalul a apreciat cu drept cuvânt că, în ipoteza în care s'ar putea admite aplicarea prin analogie a dispozițiilor legii Curții de Casație la recursurile arbitrale, încă, în fapt, era locul să se constate că era un caz excepțional de natură a justifica depunerea motivelor de recurs peste termenul de două luni, deoarece înăuntrul acestui termen cerându-se dosarul de fond și nefiind trimis de judecătore, e de prezumat că decizia nu era redactată și deci recurentul, căruia nu i se comunică această decizie, nu avea de unde s'o cunoască spre a-și putea redacta motivele de casare.

Credem însă că, independent de împrejurările de fapt ale speței, legea Curții de Casație nu se poate aplica recursurilor făcute în contra deciziilor Comisiunilor arbitrale.

Intr'adevăr, conform unui vechiu adagiu axiomatic, nulitățile nu pot exista fără un text precis (v. art. 735 alin. c. proc. civ.) și nu pot fi create pe cale de analogie.

Or decretul-lege 1420/920 nu numai că nu are nici o dispoziție în acest sens, dar chiar dacă am admite că s'ar putea aplica dispozițiile art. 20 al decretului-lege 1420/920 și în această privință, remarcăm că nici legea judecătoriilor de ocoale, la care ne trimite acest text, nu are nicio dispoziție în privința termenului de depunere a motivelor de casare.

Credem, deci, că nu se poate aplica decât dreptul comun, conform căruia dacă la primul termen dosarul de fond nu se găsește atașat la cel al recursului, urmează a se acorda un termen pentru depunerea motivelor de casare și a se anula recursul numai dacă înăuntrul acestui termen motivele nu s'au depus.

ALEX. VELESCU

Comisiunea arbitrală a Ocol. IV Urban București

Audiența dela 2 Noembrie 1920

Președenția d-lui TITUS DRAGOȘ, Jude-ajutor

Jacques Blumenfeld-Florian cu Jeaneta Grünberg

Evacuare.—Decretul-lege No. 1420/920, art. 5 alin. 3 Coproprietate. — Enumerare enunciativă. — Cauză independentă de voința reclamantului. — Incetarea ei prin

ratificare ulterioară. — Echitate. — Imposibilitate materială a împărțirii imobilului.

1. Coproprietarul poate intenta acțiunea în evacuare conform art. 5 al. 3 al decretului-lege No. 1420/920, care nu pune condiția exclusivității proprietății.

Enumerarea acestui aliniat e enunciativă și se poate invoca orice cauză independentă de voința reclamantului.

O astfel de cauză e închirierea făcută de un coproprietar în lipsa celui alt care era mobilizat.

2. Locuirea prin îngăduință nu constituie un titlu pentru îngăduit, expus oricând la evacuare.

3. Proprietarul care nu a uzat de decretul-lege No. 4881/919, și care ulterior a închiriat alt imobil în care putea locui, dătoarește culpei sale lipsa unei locuințe.

4. Comisiunea poate acorda o echitabilă împărțire a imobilului închiriat dacă e materialmente posibilă.

Comisiunea,

Asupra acțiunii de față ;

Având în vedere actele dela dosar și susținerile părților ;

A-lâng în vedere că reclamantul Jacques Blumenfeld Florian, cere evacuarea chiriei sale Janeta Grünberg, din o parte din imobilul ce reține cu chirie, bazându-se cererea pe dispozițiunile art. 5 al. I și III din decretul-lege No. 1420/920 ;

Având în vedere că în prevederile aliniatului I, reclamantul nu intră de oarece acest aliniat cere ca condiție esențială un drept de proprietate exclusivă asupra imobilului, iar reclamantul de față nu întrunește această condițiune, de oarece este proprietar în indiviziune după cum singur recunoaște la interogatoriul luat, în ședința din 2 Noembrie 1920 ;

Având în vedere că pentru a vedea dacă intră în prevederile aliniatului III, trebuie să examinăm dacă reclamantul se găsea stabilit în localitate la 15 August 1916 și dacă a rămas sau e expus să rămână fără locuință dintr'o cauză independent de voința sa precum războiul etc. ;

Că reclamantul era stabilit în localitate în 1916 nu contestă nici părata, așa ca rămâne de nevăzut dacă întrunește și cea de a doua condițiune ;

Având în vedere că în fapt lucrurile s'au petrecut astfel :

În timpul războiului reclamantul era mobilizat, mama sa ca coproprietară a închiriat imobilul în litigiu păratei de azi prin contractul de închiriere aflat la dosar ; când s'a întors din mobilizare reclamantul a găsit imobilul ocupat de chiriașe, iar el a locuit la mama sa ; între timp însurându-se și-a schimbat domiciliul mutându-se la socrii săi unde domiciliază și azi ;

Având în vedere că faptul de a fi închiriat mama sa imobilul, este independentă de voința sa, de oarece reclamantul nu era în București atunci și nu a luat parte la convențiune ;

Având în vedere deasemeni că a locui prin îngăduință la socrii săi, înseamnă a fi expus să rămână fără locuință ; deoarece nu posedă un titlu în baza căruia locuiește, iar decretul-lege în vigoare nu prelungeste decât contractele de închiriere iar nu și starea de a locui un imobil prin îngăduință, care poate oricând fi interzisă prin simpla voință a proprietarului ;

Având în vedere însă că faptul de a fi expus să rămână fără locuință nu este datorit unei cauze independente de voința sa, de oarece nu din faptul că mama sa a închiriat imobilul fără ca el să știe, ci acest lucru provine tot din neprevăderea reclamantului, de oarece după cum însuși mărturisește la interogator a închiriat chiar în vara acestui an o prăvălie și o magazie, pe care ar fi putut s'o utilizeze ca locuință, dacă ar fi voit; afară de aceasta din ordinul de demobilizare se constată că reclamantul a fost demobilizat în Mai 1918; ori dela acea dată și până la apariția decretului-lege în vigoare ar fi putut să ceară evacuarea chiriei sale pe timpul Decretului lege Miclescu, care permitea proprietarului să se mute în imobilul său;

Că nefăcând acest lucru înseamnă că avea unde să stea, că a consimțit la contractul încheiat de mama sa și dacă a rămas sau e expus să rămână fără locuință numai el reclamantul e vinovat;

Având în vedere că nici faptul că la încheierea contractului nu era însurat, iar astăzi este însurat și că nu-i mai este suficientă încăperea pe care o ocupă la socrii săi, nu este un argument în favoarea sa, de oarece căsătoria nu poate schimba situația reclamantului, creindu-i mai multe drepturi, decât avea înainte de căsătorie;

Considerând că chiar dacă am privi chestiunea numai din punct de vedere al echității și am constata că reclamantul cu soția sa locuiesc într-o singură încăpere, iar părata cu trei copii ocupă un imobil cu patru camere și atenanse, nici în cazul acesta cererea reclamantului nu poate fi admisă, de oarece din raportul de expertiză supus de către delegații comisiei se constată că imobilul nu poate suferi nici un fel de împărțire;

Pentru aceste motive redactate de d. jude-ajutor T. Dragoș, respinge ca neadmisibilă, etc.

Judecător (ss) Titus Dragoș.

Membrii (s) Gh. Dumitru, V. Ulescu

JURISPRUDENȚA STRAINA

TRIBUNALUL CIVIL DIN AGEN

18 August 1919

Regim dotal.—Instrăinarea fondului dotal.—Reparații destinate a mări veniturile imobilului.—Art. 1ă58 c. fr. (1253 C. civil român).

Fondul dotal poate fi instrăinat nu numai pentru cauză de reparații mari, adică necesare la conservarea acestui imobil, dar și pentru reparațiile destinate a-i mări valoarea și venitul, atunci mai cu seamă când acest venit este singurul mijloc de traiu al soților¹⁾.

(Din *Recueil des sommaires*, *Recueil Isouard*, anul 1920, p. 218)

NOTA. — Chestiunea judecată prin decizia a cărui sumar l-am reproduș mai sus, este în doelnică. În adevăr, atât textul francez cât și al nostru dispunând că imobilul dotal poate fi instrăinat spre a se face reparații mari, necesare pentru conservarea imobilelor dotale, se decide, în genere, că aceste reparații, care sunt cele prevăzute de art. 546 dela titlul uzufructului, tre-

bue să fie absolut indispensabile, iar nu numai folositoare, chiar dacă ar fi de natură a mări valoarea imobilului. Fondul dotal nu trebuie să servească, în adevăr, la scopuri de speculații zice Zahariae: „*Der fundus dotalis soll nicht zu Spekulationszwecken dienen*» (*Handbuch des französischen Civilrechts*, III, § 507, p. 419, 420, nota 47 (ed. Crome). Cpr. Dalloz, *Nouveau code civil annoté*, III, art. 1558, No. 212, etc. Vezi și D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, VIII, partea I-a pag. 405 (ed. a 2-a).

Dr. GABRIEL DANIELOPOL

BIBLIOGRAFIE

Biblioteca Juridică No. 4, 5 și 6: Artur Gorovei. Istoria unei epitropii — din trecutul nostru judecătoresc, — Romulus P. Voinescu. Natura contractelor de închiriere — făcute de un comerciant pentru trebuințele comerțului său; Teodor T. Burada. Condiția șireșilor — (o veche instituție juridică).

Distinsul avocat craiovean și colaborator al revistei noastre, D-l Dem. D. Stoenescu continuând seria publicațiilor din *Biblioteca Juridică* ne dă aceste interesante monografii. D-l Artur Gorovei în istoria unei epitropii, descrie încetineala tribunalului Epitropicesc de la Dorohoiu, care abia în 11 ani (1848—1859) ajunge să facă inventarierea averii defunctului Ban Ion Gorovei; — după ce aproape se irosise!... D-l Romulus P. Voinescu în studiul natura contractelor de închiriere făcute de un comerciant pentru trebuințele comerțului său, discută importanta chestiune de drept: dacă aceste acte sunt civile sau comerciale — și asupra căreia problemă doctrina și jurisprudența s'a fixat definitiv, — în sensul părerilor autorului monografic, — adică sunt acte civile. D-l Teodor T. Burada în studiul Condiția Șireșilor, — ne desvăluie o instituție curioasă din vechiul nostru drept, instituită încă din 1828 de către Ioniță Sturza Vodă — și care a durat chiar până în zilele lui Grigore Alexandru Ghica Vodă — (1851) așa numita „condică a șireșilor“ în care se înscriseră numele tuturor acelor cari au umblat cu vicleșug asupra altora, adică a tuturor celor condamnați de tribunalul criminalicesc în mod definitiv.

E. C. DECUSARA

A apărut în editura Societății an. *Curierul Judiciar Procedura Penală Ungară* cu toate legile în legătură, traduse de d-nii Romul Pop, Președinte la Curtea de Apel Tg. Mureș și Vl. Mavrodineanu, consilier la acea curte, însoțite de diferite note explicative.

Lucrarea cuprinde 270 pagini, format mare, și s'a pus în vânzare, pe prețul de Lei 40.

Rugăm a ni se trimite listele de abonament semnate, împreună cu sumele încasate prin mandat postal, spre a se putea expedia volumele celor ce au achitat costul lor.

Nu mai acele persoane beneficiază de reducerea de preț care au trimis deodată cu listele de abonament și sumele respective.

Blok-Notes pentru avocați, magistrați, grefieri, bune pentru notițe zilnice pentru birou, se găsesc de vânzare la Tip. „Curierul Judiciar“ PREȚ REDUS 3.50 bucata.

¹⁾ Soluție identică a Curții din Montpellier. Vezi același *Recueil*, anul 1906, p. 906, No. 4811.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI

CURȚILOR DE APEL ȘI ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI

SECȚIA I

Apelanți: Ion și Al. B. Nicolescu prin d. av. M. Paraschivescu.

Vânzare de bună voe pentru eşire din indiviziune. — Cerere de înființare de conservator. — Administrator. — Inadmisibilitate. — Art. 515 și 518 pr. civilă și Art. 1632 c. civl.

Dispozițiunile art. 517 și 518 pr. civilă nu-și au aplicațiune în materie de vânzare pentru eşire din indiviziune ci numai în materie de executare silită a bunurilor nemiscătoare.

Dacă părțile sunt în litigiu asupra imobilului, ele nu pot cere numirea unui conservator, care să administreze imobilul, cum e în speță, ci înființarea unui sechestrul judiciar, conf. art. 615 pr. civilă și 1632 c. civ. (*Curtea de Apel București s. I, decizia civilă 170 din 30 August 1920 prin care s'a respins apelul contra jurnalului Trib. Ilfov secția de notariat No. 6164/920*).

SECȚIA II

Apelant—contestator: Ion P. Bucovineanu și Andrei Olteanu prin reprezentanții lor: Ana D. Stanciu și alții prin d. av. Priboiu.

Intimat: Ștefan R. Popescu prin d. av. Ioan; Lina Marin, lipsă.

Filiațiune. — Act de naștere prin care se recunoaște calitatea de copil legitim. — Probă. — Căsătorie. — Posesiune de stat. — Art. 179 c. civ.

Simpla declarațiune făcută în actul de naștere de către un bărbat, prin care afirmă că copila născută este fica sa legitimă, nu este suficientă pentru a-i conferi copilei această calitate, dacă nu se dovedește existența căsătoriei sale cu mama copilei, sau dacă aceasta nu poate invoca în favoarea sa cel puțin posesiunea de stat.

În speță, intimata de azi, nefăcând nici dovada căsătoriei mamei sale cu defunctul apelant contestator, nici putând invoca în favoarea sa posesiunea de stat, nu poate fi considerată ca fiică legitimă a contestatorului apelant, și nici pretinde vreun drept la averea rămasă de pe urma lui. (*Curtea de Apel București secția II-a decizia civilă 224 din 4 Oct. 1920, prin care s'a admis opoziția contra deciziei 198/915 a acestei Curți precum și apelul contra sentinței 412/915 a Trib. Ilfov secția I-a c. civ.*)

SECȚIA III

Apelantă: Societatea de asigurare Dacia-România prin d. av. Onescu

Intimat: Vasile Doina prin d. av. G. T. Săulescu.

Contract de locație. — Pact comisoriu expres. — Neexecutarea obligațiunei de a plăti chiria la termen. — Boală. — Certificat medical. — Dacă constituie un caz de forță majoră? — Soluție afirmativă. — Art. 1430 c. c.

În principiu ca neexecutarea unei obligațiuni să dea loc la rezilierea contractului sau la daune întrese, să

cere să fie o culpă din partea debitorului; când această culpă nu există nu i se poate imputa nimic debitorului, și ca atare și responsabilitatea civilă încetează, ca fiind datorită unui caz de forță majoră.

Legea nu determină cazul de forță majoră, ci lasă la aprecierea suverană a autorității judecătorești ca să aprecieze circumstanțele de fapt, ca să poată deduce imposibilitatea debitorului de a executa obligațiunea expres stipulată prin contract. Doctrina și jurisprudența sunt unanime a recunoaște că o boală grea poate constitui un caz de forță majoră.

În speță intimatul dovedind prin certificat medical că a fost bolnav 3 zile de colici gastrice, această boală constituie un caz de forță majoră care înlătură orice culpă din partea lui de a nu fi putut plăti chiria la termenul stipulat în contract sub sancțiunea pactului comisoriu (*Curtea de Apel București, secția III-a, decizia civilă No. 229 din 17 Noiembrie 1920, prin care s'a respins apelul contra sentinței 529/920 a Trib. Ilfov, secția II c. cor.*).

SECȚIA IV

Apelantă: Nicolina Dumitrescu prin d. av. Gh. Chiriacescu
Intimat: C. Dumitrescu prin d. av. St. Marinescu-Bolentin

Pensiune alimentară. — Hotărâre definitivă. — Poprire. — Divorț. — Impăcare. — Incetare ipso facto a pensiunei alimentare din momentul împăcării. — Art. 250 și 251 c. civ.

Soția numai poate reclama pensia alimentară acordată printr-o hotărâre definitivă, dar neexecutată și pentru plata căreia s'a ordonat o poprire pe veniturile soțului în urma stingerei acțiunei de divorț prin reconciliare.

Conform art. 250 c. civ. pensiunea alimentară cerută de soție în timpul instanței de divorț este un corolar al acțiunei de divorț, și ea încetează din momentul ce sentința definitivă asupra divorțului a fost pronunțată.

Pensiunea alimentară încetează prin împăcarea părților ipso facto, ea numai poate fi cerută pentru viitor. Însă pensiunea alimentară datorită până în momentul împăcării soților, conform art. 251 c. civ. soția este în drept de a o reclama și menține poprir-a.

În speță, Curtea constatând din complexul faptelor, că apelanta s'a reconciliat imediat după intentarea acțiunei de divorț, obligațiunea intimatului de a plăti pensiunea alimentară soției sale încetează chiar de la acea dată, și prin urmare nici poprirea ordonată nu se mai poate executa (*Curtea de Apel București, secția IV-a decizia civilă No. 22 din 26 Februarie 1919, prin care s'a respins apelul contra sent. Na. 121/918 a Trib. Ilfov secția de notariat*).

CURTEA DE CASAȚIE

SECȚIA I

Recurent: I. Moțoi și Reschovschi, prin d-l. av. Al. N. Ionescu.
Intimați: Primăria orașului Roman, prin d-l. av. C. Jocu și Debora Brociner, prin d-l. av. M. Valerian.

Antrepriză de canalizare. — Daune rezultate din stricăciunile aduse la un imobil. — Acțiune în daune intentată de proprietar. — Constatarea culpei și a Primăriei și a antrep

prenorului. — Dacă mai trebuie examinat și raportul juridic între aceste părți. — *Soluție negativă.*

Antrepriză de lucrări publice. — Dacă recepționând lucrările, autoritatea a luat și răspunderea faptelor dăunătoare comise de antreprenor. — *Soluție negativă (Art. 999 și 1003 c. c., 47 și 50 din legea întreprinderilor de lucrări publice).*

Atunci când instanța de fond constată în fapt că atât antreprenorul canalizării orașului cât și Primaria orașului sânt în culpă pentru stricăciunile cauzate unor imobile din cauza infiltrațiunii apelor ce s'au strâns în șanțurile lăsate neastupate, în acest caz culpa fiind a amândorora, instanța de fond nu mai este ținută să examineze raportul juridic dintre dânsii și să decidă dacă unul dintr'ânsii este ținut la răspundere față de celalt, în virtutea acestor raporturi, întru cât quasi-delictul este imputabil amândorora și ambii urmează a fi obligați la daune, în mod solidar, potrivit art. 1003 c. c.

Antreprenorul rămâne, răspunzător de faptul dăunător comis cu ocaziunea lucrărilor ce a efectuat, chiar dacă în urmă autoritatea i-a recepționat lucrările, căci din faptul recepției nu rezultă de cât că lucrările au fost efectuate conform contractului, iar nu că printr'ânsul autoritatea ar fi luat și răspunderea faptului dăunător comis de antreprenor. — Aceasta rezultă din aplicarea principiilor stabilite în art. 47 și 50 din legea pentru întreprinderi de lucrări publice (*Cas. I, deciziunea No. 30 din 9 Februarie 1920, prin care s'a respins recursul contra deciziunii No. 68/915 a Curții de apel Iași s. II-a*).

Reclamantă: Betty Schachter, prin d-l av. Em. Manoliu.

Hotărâri definitive. — **Suspendarea executării.** — Dacă se poate cere și în casație. — **Cazurile când se admite.** Art. 68 legea Curții de Casație.

Potrivit art. 68 din legea organică a Curții de Casație, executarea hotărârilor definitive, date de instanțele de fond se poate suspenda, cu sau fără cauză, după distincțiunile făcute de lege, însă numai de aceleași instanțe, cari au căderea a ordona executarea lor, adică de instanțele cari au dat hotărârea definitivă atacată cu recurs.

În aplicarea însăși a acestei reguli, iar nu ca o derogare, prin aliniatul ultim din art. 68 se prevede că, în materiile aduse direct în judecata Curții de Casație, prevăzute de art. 5, § 3, când această, Curte judecă ca instanța de contencios administrativ cererile de suspendarea măsurilor atacate se vor adresa direct Înaltei Curți.

Prin urmare în toate celelalte cazuri, cererile de suspendarea hotărârilor instanțelor de fond nu pot fi adresate de cât acestor instanțe, ele implicând examinarea de cestiuni de fapt, cari nu intră în căderea Curții de Casație de a le aprecia (*Cas. I, Jurnalul din 18 Octombrie 1920, prin care s'a respins cererea pentru suspendarea executării sentinței No. 640/920 a Trib. Ilfov, s. III-a c. c.*).

Recurrent: Al. G. Popescu, prin d-l av. G. Dumitrescu.

Intimat: Sofia Rădulescu, personal.

Pământ rural. — Cine beneficiază de scutirea de timbru. Art. 43 legea timbrului și 33 legea jud. de ocol.

De scutirea de timbru prevăzută de art. 43 din legea timbrului și art. 33 din legea Jud. de Ocoale, benefi-

ciază ori-ce persoană care pretinde vre-un drept real asupra unui teren rural dat sătenilor după legile de improprietărire, indiferent de ocupațiunea sau categoria socială din care dânsa ar face parte la data intentării acțiunii, întru cât această scutire este dată avându-se în vedere obiectul acțiunii, iar nu calitatea persoanei care intentează acțiunea. (*Cas. I deciziunea No. 356 din 20 Septembrie 1920, prin care s'a admis recursul contra sentinței No. 119.919 a Trib. Dâmbovița s. I-a*).

Recurrent: I. Bucătaru, prin d. av. P. Poni.

Intimat: Niculaie V. Crăciunescu, lipsă.

Retract litigios. — **Condițiuni pentru existența lui.** — **Cedarea bunurilor dintr'o succesiune deținută de un terțiu.** — **Condițiuni ca în acest caz să existe un retract litigios.** Art. 1403 c. c.

Pentru ca un drept să poată fi socotit litigios trebuie, potrivit art. 1403 c. c. să existe o contestație asupra fondului însuși al acestui drept și litigiul să fie deschis la data cesiunii, iar nu numai în momentul când se invocă retractul litigios.

Prin urmare în cazul când se cedează bunuri dintr'o succesiune, deținută de un terțiu în dauna succesiunii, prin aceasta nu însemnează că s'au cedat drepturi litigioase, susceptibile de retract litigios (*Cas. I, deciziunea No. 26 din 4 Febr. 1920, prin care s'a respins recursul contra sent. No. 645/915 a Trib. Dolj s. II*).

SECȚIA II

Recurrent: Angelina Măntulescu, prin d-l av. G. M. Dumitrescu.

Curtea cu jurați. — **Compunerea Curții.** — **Dacă judecătorii asesori pot fi delegați sau numai trași la sorti.** — Art. 255 pr. p.

Judecătorii asesori ai Curților cu jurați nu pot fi delegați în compunerea Curții de cât prin tragere la sorti, față cu Ministerul public și în ședință publică, iar nu prin simplă delegare a Președintelui sau Primului Președinte al Tribunalului.

Această formalitate este esențială, întru cât este vorba de regulata constituire a Curții și de aceea trebuie observată sub pedeapsă de nulitate. (*Cas. II, Deciziunea penală No. 1084 din 16 August 1920, prin care s'a admis recursul făcut contra Deciziei No. 10/920 a Curții cu Jurați Dolj*).

Recurrent: Ecaterina G. Naumescu și Gr. Perticari, tutore, prin d-l av. V. Filderman.

Intimat: Elena St. Dumitriu, prin d-l av. G. Tașcu

Uzufruct. — **Uzufructul mamei supraviețuitoare în avere minorilor.** — **Caracterul acestui drept și întinderea lui.**

Uzufructul mamei supraviețuitoare asupra averii minorilor săi cepii diferă radical de uzufructul ordinar. Acest uzufruct legal nu este un desmembrământ al proprietății, nu poate fi cedat, sau urmărit; mama nu poate pretinde folosința de cât asupra restului din veniturile averii minorilor, după ce se deduc cheltuielile de întreținere, instrucțiune și educarea lor; deci folosul acestui uzufruct este cu totul aleatoriu și depinde de nevoile minorilor, cari trebuiesc satisfăcute cu preferință.

Prin avere a minorilor, asupra căreia se exercită acest uzufruct legal nu se poate înțelege de cât bunurile ce rămân minorilor după deducerea datoriilor, prin urmare un bun vândut pentru a se plăti datoriile lui de cuius nu poate fi socotit ca un bun al minorilor

grevat de uzufruct legal. (Cas. II, Deciziunea civilă No. 95 din 24 Septembrie 1920, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei No. 56/1920 a Curții de Apel Galați s. II-a).

Recurent: Procurorul G-ral al Curții apel București.

Intimat: Victor Filoti, prin d-nii av. G. M. Dumitrescu și O. vald Teodorescu.

Recurs contra hotărârilor penale în materie corecțională și polițienească date în ultima instanță. — Cine poate face acest recurs. Art. 412 pr. p.

Libărarea preveniților. — Drepturile acordate în această materie judecătorilor de instrucție și instanțelor de judecată. Art. 114, 115, 116 și 121 pr. p.

a) Principiul pus în art. 412 pr. p., relativ la căile de anulare a hotărârilor date în materie corecțională și polițienească fiind general, el se rapoartă la toate Deciziunile date, în ultima instanță, fie că ele ar privi fondul procesului, fie că ar privi punerea în libertate provizorie a preveniților. Prin urmare și o decizie prin care ultima instanță ordonă punerea în libertate provizorie a unui prevenit, poate fi atacată cu recurs de Ministerul public sau de partea civilă.

b) Potrivit art. 121 și 117 pr. p. este cu totul lăsat la facultatea judecătorului de instrucție, sau a instanței înaintea căreia afacerea este pendinte, să pună în libertate provizorie pe preveniți, sub dare de cautiune. Excepția din art. 115 pr. p., după care această libertate nu se poate acorda vagabonzilor, celor ce sunt cu domiciliul necunoscut, celor ce au fugit etc., se rapoartă numai la cazurile din art. 114 pr. penală, în care se ridică judecătorului de instrucție dreptul de apreciere al oportunității punerii în libertate a preveniților ce nu pot fi condamnați de cât la maximum 6 luni închisoare corecțională. Această excepție nu se rapoartă însă la cazurile din art. 121 pr. p., lăsate cu totul la aprecierea Judecătorilor de instrucție, sau a instanțelor de fond și pentru ori ce materie. (Cas. II, Deciziunea penală No. 1182 din 28 Septembrie 1920, prin care s'a respins recursul).

SECȚIA III

Recurent: Andreescu Const. I, prin d-nii av. G. M. Dumitrescu și Al. Ionescu.

Intimat: Ministerul Comunicațiilor, Direcțiunea G-rală a P. T., prin d-nul av. I. Gr. Periețeanu.

Funcționar telegrafo postal. — Punere la retragere din oficiu. — Cerere de înscriere la pensie. — Caracterul și efectele acestei cereri față cu recursul în contencios introdus în contra punerii la retragere. — Art. 47 gene de pensii. — Avizul comitetului administrativ. — Cine trebuie să-l dea. Art. 11 din lege de organizare a corpului T. P. — Motivele punerii la retragere din oficiu. — Arătarea lor precisă în deciziunea șefului administrației. — Art. 101 regulamentul legii generale de pensii.

Dacă un funcționar pus la retragere din oficiu cere să fie înscris la pensie prin aceasta el nu face de cât să se conforme legii față de situațiunea de fapt ce în mod legal sau ilegal i s'a creat și să facă diligențele pentru a nu pierde drepturi condiționate de îndeplinirea unor anume formalități. Prin urmare din această cerere nu se poate trage concluzia unei achiesări a măsurii de punere la retragere și dănsul este îndrituit a ataca

cu recurs în contencios în termen legal, punerea sa la retragere.

Potrivit art. 11 din legea de organizare a corpului T. P., pentru punere la retragere a unui funcționar, Directorul general trebuie să ia avizul comitetului consultativ; — aviz care neapărat trebuie să emane de la unanimitatea sau cel puțin majoritatea membrilor comitetului.

În conformitate cu art. 101 din regulamentul legii pensiilor, Directorul g-ral al Poștelor, în calitate de șef al acestei Administrații, este ținut să arate, prin deciziunea sa de punere la retragere a unui funcționar, în mod precis, cel puțin unul din motivele limitativ prevăzute de acest regulament și anume: incapacitate notorie, bătrânețe precoce sau scădere intelectuală, iar nu să se refere în mod vag la fapte cari s'ar putea asimila cu unul din aceste cazuri (Cas. III, deciziunea No. 319 din 6 Octombrie 1920, prin care s'a admis recursul în contencios).

Recurent: Frații Dragomirescu, prin d-l av. M. Flechtenmacher.
Intimat: Emilia N. Cotaru, prin d-l av. H. Friedman.

Legea Burselor de comerț. — Camera arbitrală. — Redactarea deciziunilor în termen de 3 zile libere. — Dacă această dispoziție se aplică și hotărârilor preparatorii. — Soluție negativă. — Art. 53 din lege.

Hotărârile pr. mergătoare, în principiu, nu pot fi atacate cu recurs de cât odată cu hotărârea asupra fondului. De aci rezultă că necesitatea redactării motivelor lor nu apare decât în momentul pronunțării acestor din urmă hotărâri.

Dacă prin art. 53 din legea Burselor s'a prevăzut un termen scurt pentru motivarea deciziunilor date de camerele arbitrale această dispozițiune se aplică numai la cele cari soluționează pricina în întregul lui și desăvârșesc instanța, iar nu și la încheierile cari soluționează unele incidente și cari pot fi motivate mai târziu, odată cu sentința asupra procesului (Cas. III, deciziunea No. 263 din 23 Septembrie, 1920, prin care s'a respins recursul în contra deciziunei No. 33/1920 a camerei arbitrale a Bursei din București).

«CURIERUL JUDICIAR»

SOCIETATE ANONIMĂ

Capital social lei 1.000.000 din care 70% deplin vărsat

În puterea deciziunii consiliului de administrație din 12 Iunie 1920 și în conformitate cu mandatul ce mi s'a conferit, potrivit art. 6 din statutele societății, invit pe acționarii acestei societăți de a face al treilea ultim vărsământ de 30 la sută asupra capitalului subscris de fiecare, cel mai târziu până la 30 Noembrie a. c.

Acțiunile pentru care nu se va fi efectuat în termen acest vărsământ, precum și vărsământul anterior se se vor vinde în contul acționarilor, conform art. 170 din codul de comerț.

Pentru vărsămintele neefectuate în termen va curge o dobândă de întârziere de 8% de socotit până în ziua acoperirii efective a vărsămintelor rezultând din vânzarea acțiunilor, astfel cum se arată mai sus.

Vărsămintele se vor efectua pentru contul societății la Banca Marmosch Blank & Co., S. A., din București str. da Paris No. 4 unde se vor prezenta chitanțele de subscriere.

Administrator-delegat, I. Fotino.